

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre David Vilaseca a lletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/david-vilaseca> >

David Vilaseca

Sobre David Vilaseca

La vida de David Vilaseca (1964-2010) va transcórrer, gairebé en dues meitats, entre Barcelona i Londres. Arran de la seva mort, que va tenir lloc el mes de febrer de 2010, van aparèixer dos excel·lents obituaris, a la premsa anglesa i a la catalana, que reproduïm a continuació.

El primer, el firma l'escriptor [Màrius Serra](#), que va compartir aules amb David Vilaseca a la Facultat de Filologia de la UB dels anys vuitanta. I el segon va ser escrit per Paul Julian Smith, destacat hispanista britànic, catedràtic de la Universitat de Cambridge, i director de la tesi del doctor Vilaseca, a més de persona de referència en els seus treballs acadèmics.

El primer obituari que presentem va aparèixer a *La Vanguardia* (28/04/2010) i el segon, a les pàgines de *The Guardian* (11/03/2010).

Uno de los mejores Màrius Serra

Un camión le arrolló mientras circulaba en bicicleta hacia su casa de Londres, en London Bridge. A sus 46 años, David Vilaseca fue (y la mera elección de este tiempo verbal me aflige) uno de los mejores de mi generación universitaria de filólogos. Y es aún, ahora y aquí, un gran desconocido. En los ochenta participó en la revista literaria universitaria *Ratlles (quatre)*, que dirigía Esteve Miralles en la UB, y en la que nos estrenamos unos cuantos en la escritura, entre ellos Jordi Galceran.

Luego coordinó, junto a Ruth Galve, la *Antología Poética Universitària 1985* (Proa) en un intento claro de establecer una continuidad con las antologías catalanas de los años cincuenta y publicó una versión reducida de los viajes de Marco Polo.

Tras un máster en Literatura Comparada en la Universidad de Indiana (Bloomington) se doctoró en un tiempo récord en Londres (Queen Mary) y publicó, ya en 1995, su primer libro con Dalí en el trasfondo: *The apocryphal subject: Masochism, identification and paranoia in Salvador Dalí's autobiographical writings*.

David Vilaseca se especializó en teoría crítica de la literatura gay en el ámbito hispánico. Su creciente prestigio en el sistema universitario británico contrasta con el menosprecio que obtuvo del nuestro. En 1993 volvió a la UAB, pero la telaraña del poder universitario quiso deglutirlo y él no se amilanó. Duró un curso. En 1994 la Universidad de Southampton le fichó con solo leer su currículum y desde el 2000 estaba, cada vez más asentado, en el Royal Holloway.

En el año 2007 nos sorprendió con un extenso dietario autobiográfico situado en el mundo gay de Londres, que le valió el premio Octubre de narrativa de ese año. *L'aprenentatge de la soledat*, publicada en València por 3i4 y poco divulgada, ha sido considerado el mejor texto catalán de literatura gay. Deberíamos leer a Vilaseca, que supo esquivar la soledad y el desarraigo en un

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre David Vilaseca a lletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/david-vilaseca> >

mundo homófobo hasta que este se disfrazó de camión y embistió su bicicleta.

La Vanguardia (28/04/2010).

David Vilaseca obituary. An exiled authority on Hispanic culture, he homed in on identity Paul Julian Smith

David Vilaseca, who has died aged 46, after being run over by a skip lorry as he rode his bicycle near his home at London Bridge, was a professor at Royal Holloway, University of London, who specialised in Hispanic studies and critical theory. He wrote two major books and a string of brilliant articles over the course of some 20 years.

As an authority on Spanish and Catalan culture, he produced original and innovative studies of a number of writers, mostly gay, and exiles from their native land or language. Himself a proud and openly gay man who had made his life in London rather than his native Barcelona, David clearly had a personal interest in such figures. But as a master in the demanding school of poststructuralist thought, especially psychoanalysis and queer theory, he was an impeccable scholar. His central theme was that identity was unstable and the limits between self and other difficult, if not impossible, to draw. It was a theme he would also explore in a prizewinning novel.

David took his first degree in philology in 1987 at Barcelona's University before studying for an MA at Bloomington, Indiana, in 1989. I supervised his PhD, awarded at Queen Mary, University of London, in just three years (1992), in spite of the fact that he had a full teaching load as a language assistant. He then returned to teach at Barcelona's Autonomous University. Finding the British system more receptive to his research, he came back to a lectureship at Southampton University in 1994 before moving to Royal Holloway as senior lecturer in 2000 with rapid promotion to professor of Hispanic studies and critical theory in 2003.

Salvador Dalí, whose autobiography was written in several, indecipherable hands and in a macaronic mix of languages, was clearly a perfect match for David's deconstructive approach. His first book, published in 1995, was *The Apocryphal Subject: Masochism, Identification and Paranoia in Salvador Dalí's Autobiographical Writings*. Where previous scholars had attempted to discover the "true" Dalí behind the multiple masks, David took seriously the elusiveness of identity in a subject who wrote gnominically: "There are four Dalís and the best is the fifth." Crucially, this sense of self was built on Dalí's vehement rejection of homosexuality, and of Federico García Lorca, the gay poet who loved him. The painter could thus at one moment write jokingly to Lorca as a rent boy, offering his services for a few pesetas, and at another insist dogmatically: "Let there be no misunderstanding on this point. I am not a homosexual."

Bizarre episodes in Dalí's autobiography suddenly made sense in David's subtle and sensitive readings. In one tragicomic scene, Dalí struggles with a razor blade to cut out a tick that he believes has attached itself to his back, only to discover that it is a mole, part of his own body. Self and other, inside and outside, thus prove perilously difficult to separate.

While David's first book had on its cover a youthful Dalí, proudly posing in a turban, the second, *Hindsight and the Real: Subjectivity in Gay Hispanic Autobiography* (2003), boasted Johnny Depp in full drag from the film version of *Before Night Falls*, the autobiography of the Cuban exile Reinaldo Arenas.

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre David Vilaseca a lletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/david-vilaseca> >

Typically, David's accounts of Spanish, Catalan and Hispanic writers could prove unsettling to scholars and activists alike. Thus, he showed convincingly that Arenas actively constructed an image of himself as a person with HIV/Aids, even as that identity was imposed upon him; and that the Spanish novelist Juan Goytisolo came to identify himself as a homosexual only when told as much by his mentor, Jean Genet. This was a fine example of the "hindsight" of David's title, the way in which retrospectively we build narratives of ourselves, telling tales that are never simple or single.

It was perhaps a surprise that such a private person as David should publish a novel that was clearly autobiographical in origin. *L'Aprenentatge de la Soledat* (The Apprenticeship of Solitude), composed in diary format, is the story of a gay Catalan living in the London which David loved. While it would be naive to take the novel as a personal revelation (David worked for years on stylistic revisions of his text), it charts with disconcerting objectivity love and sex in the capital. Lengthy and controversial, it marked David's return to the Catalan language and won him the 2007 Octubre prize for Catalan fiction.

David wrote that, as in the continuing relationship between patient and psychoanalyst, Dalí's autobiography was "part of a love story which has clearly not come to an end". This is also true of his own writing. A third academic book, *Negotiating the Event*, will be published this autumn.

David is survived by his mother, Marina, his sister, Marta, and the many friends who loved him.

The Guardian, (11/03/2010).

De Moix a Vilaseca: del David al Terenci Esteve Miralles

"Quisiera recobrar la frescura, la inquietud, la insolencia, la impagable sensación de que no había nada que perder y que todo estaba por ganar a cada paso. Así, la razón de esta autonarrativa no es tanto restituir cuanto restituirme a mí mismo en la frescura de ayer, en la desmesura de los orígenes. En el descaro primordial que fue el verdadero origen de la vida..." (Terenci Moix)

Deia ser l'any 1986, o el 1987. A tots els vagons de tots els metros de Barcelona, hi havia algú que llegia *No digas que fue un sueño*. Era l'obra guanyadora de l'últim Premio Planeta, i era –sobretot– un llibre del Terenci. Així: "el Terenci". Era un personatge públic estimat per la gent, i una paleotelevisiva figura mediàtica (conegut a Catalunya pels seus frescos programes d'entrevistes), i evidentment: era un escriptor qüestionat. A mi, que sucumbeixo fàcilment a les suspicàcies, em semblava qüestionable. Però el David –aquell David jove i brillant, almenys tan suspicaç com jo– celebrava aquella popularitat: "Si fins el meu pare llegeix la novel·la del Terenci!", exclamava irònic i seriós alhora.

Anys més tard, el doctor David Vilaseca Pérez –deixeu-me ser formal un momentet– es va aproximar des de l'excel·lència humanística a l'estudi d'algunes figures cabdals de la cultura catalana contemporània: Salvador Dalí, Jaime Gil de Biedma, o els directors de cinema de l'anomenada Escola de Barcelona, entre d'altres. I, entre aquests altres (2007, 2008), s'havia dedicat a l'anàlisi de l'obra autobiogràfica de Terenci Moix, des de la perspectiva dels anomenats *Queer Studies* (els "estudis sobre l'estranyesa", podríem traduir, en una accepció àmplia, que el David defensa més enllà de les connotacions estrictament homosexuals del terme) i sota l'empara metodològica, sobretot, de la filosofia de Gilles Deleuze.

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre David Vilaseca a lletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/david-vilaseca> >

El David –com a acadèmic i com a escriptor– va fer una aposta per la comprensió de la *subjectivitat*, del seu caràcter inevitable i inviable alhora. I hi va trenar els fils complexos de la sexualitat, de l'exili i el desarrelament, de la sensibilitat artística; de l'estranyesa i de l'estranyament. I, en aquest context, es va aproximar als tres llibres d'*El peso de la paja*, des del respecte al coratge autobiogràfic de Terenci Moix. I –aventuro– en tant que autor de la novel·la-dietari *L'aprenentatge la soledat*, també com a còmplice i, en certa manera, continuador. (Un detall sobre la *continuïtat*, potser: l'últim llibre del David, aparegut pòstumament, està dedicat a sa germana i als seus tres nebots, de la mateixa manera que el Terenci dedicava la seva autobiografia als fills dels seus amics.)

O altres proximitats possibles. El David escriu: "hi ha una 'passió per allò real' que, al final d'aquest gran i proustità 'aprenentatge pels signes' (cf. Bogue 2003:2) que és *El peso de la paja*, l'autobiografia en tres volums de Terenci Moix, condueix el narrador a renunciar ascèticament a l'"amor" i als seus interessos personals immediats com a 'persona' biogràfica en favor d'un domini de transcendència virtual encarnat per l'art i la literatura. Aquest acte de renúncia constitueix un esdeveniment [*event*] en el sentit que Badiou dona al terme, perquè canvia retroactivament els paràmetres simbòlics a través dels quals el narrador havia concebut la seva vida i a si mateix com a subjecte fins aquell moment, posant un final a la sèrie de fallits afers amorosos (o 'simulacres' en el sentit deleuzià) en què ell s'ha estat esforçant fins a aquell moment i, en un gir inesperat cap a la transcendència, configurant-se a si mateix des d'aleshores com a subjecte insubornable d'una causa genèrica: la de la seva vocació literària."

Podreu trobar aquesta citació (p. 218) al llibre pòstum de David Vilaseca: *Queer Events. Post-deconstructive Subjectivities in Spanish Writing and Film, 1960s to 1990s*, publicat per Liverpool University Press (2010).

El llibre inclou un capítol titulat "How Does One Escape One's Own Simulacrum? Time, Repetition and 'Asceticism' of Being in Terenci Moix's Autobiography". I el que us presento a continuació són algunes idees provinents d'aquest article. Espero que ens serveixin per arrencar un primer diàleg sobre cultura catalana i homosexualitat (o "estranyesa" en general), o sobre societat catalana i literatura del jo, o sobre qualsevol altre aspecte que us inspire aquesta relació entre aquestes dues veus de dues generacions consecutives: el Terenci va néixer el 1942, i el David el 1964.

Digueu-hi la vostra. Des de qualsevol perspectiva. I obertament: perquè això és, vol ser, solament, un diàleg entre amigues i amics.

L'últim article del David sobre el Terenci es proposa "mostrar que al costat d'aquell Moix 'camp', enganyosament 'postmodern' –el campió del desig queer i de la performativitat kitsch; l'*enfant terrible* que, en les seves intervencions en els mitjans i en la premsa popular feia bandera de la seva orientació sexual 'com un instrument de provocació'– hi ha un escriptor sorprenentment 'clàssic' i 'ascètic' per descobrir: aquell que emergeix dels tres volums de l'autobiografia de Moix, *El peso de la paja*" (p. 92).

Virtualitat, Temps, Simulacre

Amb aquest propòsit, el David analitza tres aspectes de l'autobiografia moixiana: el pes d'allò "virtual", el tractament del Temps i la noció de "simulacre".

Comencem pel primer aspecte: d'acord amb Deleuze, el David no entén allò "virtual" com un element a part de la realitat (en el sentit més estès de "realitat virtual"), sinó amb un interès per *la realitat*

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre David Vilaseca a lletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/david-vilaseca> >

d'allò virtual. És a dir: en el sentit que allò virtual genera efectes i conseqüències reals. I també: en el sentit que és virtualment (pensadament, conceptualment, mentalment) que construïm allò que entenem com a realitat.

Des d'aquesta mirada, el David s'aproxima a l'ús que el Terenci fa del cinema als seus llibres autobiogràfics. No es tracta, ve a dir, d'una impostura postmoderna. Escriu el David: "El cinema no només ofereix una via ideal d'escapisme de l'espantosa realitat del període de postguerra, sinó que alhora desenvolupa un paper específic epistemològicament i ontològicament. [...] És clar que per a Moix les imatges i les narratives absorbides a les sales de cinema esdevenen els models en comparació amb els quals la seva experiència real adquireix sentit, tot i que amb no res més que un reflex pàl·lid d'aquells models" (p. 99). I afegeix, respecte d'aquest caràcter subsidiari del món real respecte del virtual (cinematogràfic), que aquesta subsidiaritat "abraça tots els aspectes de l'experiència del narrador, des de la manera en què percep personatges secundaris fins a la manera com es comporta amb els seus amants, la manera com interpreta ciutats i paisatges, o la manera com concep la seva pròpia identitat" (p. 100). Sembla, diu, que per al Terenci "cap realitat no pot ser concebuda si no és com a rèplica d'allò que ha existit prèviament a les pel·lícules" (p. 101).

És magnífica l'anàlisi que fa el David de l'ús del terme "Niño" per referir-se a diversos personatges (el Niño Rubio, el Niño Rico, el Joven Inquieto, etc.) que apareixen a *El peso de la paja*.

I no puc deixar de sentir-hi ecos i contrastos del que trobem a *L'aprenentatge de la soledat*. El David apunta que aquesta successió de Niños "és una multiplicitat que certifica la univocitat o la 'universalitat' (...) de la idea virtual que ells expressen o fan real en l'autobiografia de Moix, que no és altra que el concepte de 'Company' amb C majúscula –aquesta idealitzada 'altra meitat' o 'pareja perfecta' (...) amb qui establir (per dir-ho en termes lacanians) una 'relació sexual' apropiada– a qui Moix declara haver buscat incansablement (i infructuosament) al llarg de tota la vida" (p. 102).

El Terenci és conscient que aquest "compañero" és un "mito", una "mezcla de idealismo" i, per tant, "inalcanzable". Però és des de la virtualitat d'aquest mite, ve a dir el David, que la persona ha afrontat les seves experiències reals, i que posteriorment l'autor ha elaborat autobiogràficament cada "repetició" (cada Niño, o Joven). I, així, ha ofert un sentit específic (nou) a cada fet similar viscut; a cada repetició. El David insisteix en una cita del Terenci: "[T]odo, todo era copia de copias en aquel mundo mío..."

Còpies del cinema o còpies d'idealitzacions: que tornen al cinema, apunta el David, perquè el Niño Ideal del Terenci era el protagonista de *Kim de la India*.

Pel que fa al segon aspecte, el Temps –que Moix usa en majúscules–, el David s'ajuda de la mirada de Deleuze sobre Proust per mostrar que, en l'escriptura autobiogràfica, les "revelations of memory" generen un temps de *transcendència virtual* on s'instal·la el record de les experiències viscudes.

Un apunt: com ja demostrava la traducció que el David-estudiant va publicar a *Ratilles (quatre)*, Proust va ser –és– una de les seves passions fundacionals.

De la mà de Bergson i de Deleuze, el David apunta a una visió del *passat* entès no com un present anterior, sinó com un element "ontològic" que coexisteix en cada present: i que té una existència virtual, que el fa etern. És l'obra d'art el que permet anar més enllà del temps perdut o malgastat en cada quotidianitat, diu: "els signes de l'art ens ofereixen un 'temps recuperat' i una afirmació d'eternitat real" (p. 108).

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre David Vilaseca a lletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/david-vilaseca> >

En aquest sentit, el David considera que els tres volums d'*El peso de la paja*, malgrat que l'autor preveia més volums que no va escriure, completen un procés d'entrega a la vocació literària i d'abandó de les "distraccions" mundanes que havien tingut ocupat el *Ramon Moix* abans d'esdevenir, definitivament, *Terenci Moix*.

Sobta la contundència del David en aquest punt: "és difícil d'imaginar de quina manera les pàgines que s'hi sumarien (...) haurien afegit res substancial a aquesta història en concret" (p. 110). D'alguna manera sembla aparèixer aquí, per damunt de la ponderació acadèmica, la veu de l'autor de *L'aprenentatge de la soledat*, que s'aboca a una conclusió similar.

És remarcable la lectura que fa el David de l'últim capítol del segon volum de les memòries moixianes (*El beso de Peter Pan*), que es titula "Epílogo en Nunca Jamás". És, per mi, un text d'una qualitat literària altíssima, mostra del gran talent –no sempre realitzat en el paper– de Terenci Moix. No m'hi aturo. L'interessant és, entenc, que per explicar-se autobiogràficament (per explicar el seu passat des del present) l'autor remet a un Temps virtual, que mai no ha existit en el món de l'experiència, però que revela la veritat.

I el David connecta aquest Temps virtual revelador amb la vindicació identitària que el Terenci feia de l'antiguitat i especialment d'Egipte. Així, al costat del temps continu fet de moments, hi hauria "un temps d'un ordre completament diferent, encarnat en les restes de cultures del món antic, que existeix per sempre més i que ens instal·la en el que l'autor anomena 'una eternidad consoladora' (p. 116).

Per al David, el Terenci aspirava a expressar l'eternitat, i a tocar l'ésser profund del temps, que és "absolute and immobile". Pregunta: aspirava a l'eternitat o, sobretot, al consol?

I acabem amb el tercer element: el "simulacre". De fet, l'èmfasi del David se centra sobretot en la noció de "subjecte", definida a partir del pensament de Deleuze i dels seus comentaristes (Badiou, Žizek).

La meva sensació és que, en analitzar l'obra del Terenci, el David ens ofereix també les claus de la seva *poètica* personal, de la seva teoria de la literatura, fonamentada en la teorització de la *subjectivitat*.

Deleuze entén els éssers "com a mers 'simulacres'" i postul·la una distinció entre "la categoria del *self* (la 'persona') com a substància i la del 'subjecte' com a pura virtualitat" (p. 125). Amb un matís, en paraules de Žizek: "des del moment que ens du a la realitat, el subjecte esdevé substància" (p. 121).

I això genera un propòsit, ara en paraules del David: "hem de transcendir el nostre *self* en tant que 'simulacre' per assolir la 'consciència impersonal' (...) de la nostra (virtual) subjectivitat –un projecte ètic i ontològic que Badiou defineix com l'assoliment de la 'beatitud intel·lectual'" (p. 127).

En síntesi, en l'obra del Terenci: una visió de la maduresa com la renúncia ascètica a l'amor i l'entrega proustiana a la vocació literària. (Tant Moix com Vilaseca, simbolitzen l'abandó, serè, de l'amor amb l'escena final de *Der Rosenkavalier*, de Richard Strauss.)

Evidentment, faig un resum prim, i deixo idees fora. I alhora sóc conscient de no ser sempre prou entenedor. No em jutgeu amb severitat...

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre David Vilaseca a lletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/david-vilaseca> >

Pel que fa a *El peso de la paja*, com hem vist, el David detecta aquesta mirada deleuziana en la manera que l'autor abraça el seu 'subjecte' virtual (el *Terenci*) i abandona el seu 'simulacre' real (el *Ramon*). Però també subratlla altres aspectes del mateix procés, com la nostàlgia per un passat no viscut (tant Alexandria, com la Catalunya de preguerra transmesa oralment per la família). I, en especial, en la consciència de la "callada angustia del hombre por no alcanzar todavía la autoridad sobre sí mismo", quan la identitat la determinen aquells que ens envolten i circumstàncies que no controlem, com el lloc on naixem, o les llengües que aprenem.

Records, fantasies, textos llegits, textos escrits...

En paraules de Terenci Moix, que el David cita: "Memoria, literatura, presente y pasado, lo que imaginamos y nunca fue, los sueños que tuvimos y nunca se cumplieron [...] todo forma un todo absoluto".

¿Què en penseu?...

Tast de textos

Poemes

 PDF: Alguns poemes de l'autor

<https://lletra.uoc.edu> http://lletra.uoc.edu/uploads/20101011/poemes_david_vilaseca.pdf

Crítica

 WEB: Ressenya de *Queer Transitions in Contemporary Spanish Culture: From Franco to "La Movida"*, de Gema Pérez-Sánchez

A *Hispanic Review* (tardor 2008).

<http://muse.jhu.edu/journals/hir/summary/v076/76.4.vilaseca.html>

 PDF: Sobre Terenci Moix

"How Does One Escape One's Own Simulacrum? Subjectivity and the Asceticism of Being in Terenci Moix's *Autobiography*", a *Hispanic Review* (primavera 2008).

<http://hr.pennpress.org/PennPress/journals/hr/sampleArticle8.pdf>

 PDF: "Deleuze and the Barcelona School: Time in Vicente Aranda's *Fata Morgana* (1965)"

Mostra del llibre *Spanish Novel and Cinema of the 20th – 21st Century* (Cambridge Scholars Publishers, 2007), que inclou aquest article de l'autor.

<http://www.c-s-p.org/Flyers/9781847183460-sample.pdf>

 WEB: Antonio Roig's Kafkaesque Laughter: (Anti-)Oedipal Parody in *Todos los parques no son un paraíso*

Article sobre aquesta obra d'Antonio Roig, a *Rhizomes* (tardor 2005 - primavera 2006).

<http://www.rhizomes.net/issue11/vilaseca.html>

 WEB: El 'Theatrum Mundi' en una lectura de *El somriure de l'herba*

Article sobre la poesia de Josep Piera, a *Reduccions* (1984).

<http://www.raco.cat/index.php/Reduccions/article/view/46603/60266>

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre David Vilaseca a lletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/david-vilaseca> >

Biobibliografia

Biografia

WEB: A la Viquipèdia

http://ca.wikipedia.org/wiki/David_Vilaseca

Bibliografia

WEB: Què hi ha a la Biblioteca de Catalunya

http://cataleg.bnc.cat/search~S13*cat/?searchtype=a&searcharg=Vilaseca+David&searchscope=13&sortdropdown=-&SORT=R&extended=0&SUBMIT=Cerca&searchlimits=&searchorigarg=aCapmany+Maria+Aur{u00E8}lia

WEB: Què hi ha a les biblioteques públiques catalanes (CCUC)

http://ccuc.cbuc.cat/search~S23*cat/?searchtype=a&searcharg=Vilaseca+David&searchscope=23&sortdropdown=-&SORT=A&extended=0&SUBMIT=Cerca&searchlimits=&searchorigarg=aVilaseca+David

WEB: Què hi ha a les biblioteques públiques

<http://argus.biblioteques.gencat.cat/iii/encore/search/C|SVilaseca+David|Orightresult|U1?lang=cat&suite=pearl>

WEB: Articles de l'autor (Traces)

http://traces.uab.cat/search?p=Vilaseca+David&f=author&action_search=Cerca&c=Traces+%3A+base+de+dades+de+llengua+i+literatura+catalanes&sf=&so=d&rm=&rg=10&sc=1&of=hb

WEB: Article sobre l'autor (Traces)

http://traces.uab.cat/search?p=Vilaseca%2C+David&f=keyword&action_search=Cerca&c=Traces+%3A+base+de+dades+de+llengua+i+literatura+catalanes&sf=&so=d&rm=&rg=10&sc=1&of=hb

Comentaris sobre l'autor

Crítica

WEB: Ressenya sobre *L'aprenentatge de la soledat*

Per David Madueño. A *Caràcters*, n. 46 (febrer de 2009).

<http://llunatic.blogspot.com/2009/05/laprenentatge-de-la-soledat-de-david.html>

PDF: Autobiografia d'un jove gai

Ressenya de J. Ricart, al diari *Levante* (11/07/2008).

http://www.traces.uab.es/tracesbd/levante/levante080711_02

PDF: Guanyador del premi Andròmina 2007

Notícia sobre la presentació dels Premis Octubre 2007. A *El Punt*, 15/04/2008.

<http://hemerotecadigital.institutdelteatre.cat/jspui/bitstream/65324/16055/1/20080415MAE-PUN-II.pdf>

Als blogs

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre David Vilaseca a lletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autor/david-vilaseca> >

 WEB: Acte de record i homenatge a David Vilaseca

A *Txoria Txori*, blog de Pere Gómez.

<http://peregomez.blogspot.com/2010/05/david-vilaseca-x-2.html>

 WEB: Deleuzian film studies in memory of David Vilaseca

Entrada dedicada a l'autor al blog *Film Studies For Free*.

<http://filmstudiesforfree.blogspot.com/2010/03/deleuzian-film-studies-in-memory-of.html>

 WEB: 'L'escriptor desarrelat'

Rafael Vallbona parla de David Vilaseca al seu blog *Casa de VbN* (29/04/2010).

<http://casavbn.blogspot.com/2010/04/l'escriptor-desarrelat.html>

Més informació

Més informació

 WEB: Memorial per David Vilaseca

Recull les intervencions del memorial dedicat a l'autor el 24 de març de 2010 al Royal Holloway de Londres.

<http://backdoorbroadcasting.net/2010/04/memorial-for-professor-david-vilaseca/>

 WEB: David Vilaseca, in memoriam

Pàgina commemorativa de la Institució de les Lletres Catalanes.

<http://www20.gencat.cat/portal/site/CulturaDepartament/menuitem.4f810f50a62de38a5a2a63a7b0c0e1a0/?vgnnextoid=96d56790ded1a010VgnVCM1000000b0c1e0aRCRD&vgnnextchannel=96d56790ded1a010VgnVCM1000000b0c1e0aRCRD&vgnnextfmt=detall&contentid=1491efb4d6268210VgnVCM1000008d0c1e0aRCRD>